

Publicerad 2006-10-05 21:41 av Ponkie

Tänkte skriva de jag hade i huvudet på vägen hem från honom.

Men när jag väl skulle skriva ner det så blev det inte riktigt lika bra.

Flyg, spring, fort.

Du hade vart hos han som du

så djupt tycker om.

Som du älskar men som du inte vågar

uttala orden till i rädsla för bivärkningen.

Det tar en halvtimme att ta

dej hem ifrån honom.

Alltså så slösar du en

halvtimme på att ta dej

till honom med, men han är värd det.

Han ser dej!

Du kommer en bit på vägen,

Du går förbi stället där det hände.

Det som inte får hända.

Det mest motbjudande som

en flicka kan ha vart med om.

Det kryper i huden.

Det ekande ljudet utav

steg dånar i huvudet.

Inbillning? Kolla inte bak, vem

vet om det kanske står någon där.

Spring, bara spring.

Du springer över vägen med

paniken i ögonen. Bilarna tutar

men skit i det, spring bara. De är nära,

precis bakom. Spring! SPRING!

Utmattad faller du ihop på cykelbanan.

Dina knän slår hårt i marken vid fallet.

Du ligger i en hög och flåsar, lyfter

på huvudet och ser dej om kring.

Busshållplatsen!

Du har skadat din vänsterhand

men det bryr du dej inte om.

Du slår med knuten näve
allt var du har i glaset.

Inget händer.

Du suckar tittar upp mot
den molniga himlen, tar ett lätt
andetag och slår igen.

Glaset spricker.

Du står kvar i regnet utav
glassplitter som faller över dej.

Du känner den dunkande
känslan i handen och de
varma blodet som rinner
ner för fingrarna.

Paniken rinner ut med
blodet och ersätts med ångest.

Ditt skrik ekar i den tysta kvällen.

?

?

?

Du är ensam nu.. var det inte det du ville ?
Skrik på, ingen hör dej.

?
?
?

Är du inte nöjd?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ponkie med Poeter.se id #9564 innehar upphovsrätten